

২৮-১২-২০১৭ প্রাতঃমুৰলী ওম্ শান্তি “বাপদাদা” মধুবন

“হে প্ৰিয় সন্তানসকল-তোমালোকে ভাল সংস্কাৰ ধাৰণ কৰি পতিতক পাৰন বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে, অন্ধৰ লাঠি হ’ব লাগে।

প্ৰশ্ন: শেষ সময়ত কোনটো অৱস্থা আহিব?

উত্তৰ: শেষৰ সময়ত নিৰন্তৰ আত্মিক যাত্ৰা কৰি থাকিবাবহি থকা অৱস্থাতে সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। পিতৃ আৰু অধিকাৰৰ কথা মনলৈ আহি থাকিব। বৈকুণ্ঠলৈ চাই থাকিব, বচ এতিয়া এই প্ৰাপ্তি পাম আৰু। হৰ্ষিত হৈ থাকিব। কিন্তু যদি ভাল পুৰুষাৰ্থ নকৰে তেন্তে পস্তাবও লগিব।

গীত: ৰাত কে’ ৰাহি ....

ওম্ শান্তি। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। এই যাত্ৰাৰ আটাইতকৈ বেচি মহত্ব আছে। এয়া হৈছে দৈশ্বৰীয় ভাষা অথবা ভাষণাত্মিক ভাষণ কৰা নহয়। পিতৃয়ে কয়- আটাইতকৈ বেচি ভাষণটো মই কৰো কৰণ মই জ্ঞানৰ সগৰ আৰু লগতে পতিত পাৰন সংগতি দাতা। জ্ঞানৰ জৰিয়তে সংগতি হয়। পিতৃয়ে কয়- বস্তুরত মোৰ নামো এটাই। জ্ঞানৰ সগৰ আৰু সংগতি দাতা টো এজনকেই ক’ব। বহুতক টো ক’ব পৰা নাযায়। অন্য মনুষ্যই এই টোও বুজে যে এইয়া এখন ড্ৰামা। চক্ৰও দেখোৱাইকিন্তু চক্ৰৰ আয়ুৰ ভিন্ন-ভিন্ন দেখুৱায়। চক্ৰৰ জ্ঞানো লাগোলাখ বছৰ কৈ দিলে কোনো কথাৰ বিচাৰো কৰিব নোৱাৰি। পিতৃক কয় হে’ সকলোৰে সংগতি দাতা, লিবাৰেটৰাই মানখিনি আত্মা যে ওপৰৰ পৰা আহিছে, প্ৰথমতে ইয়াত নাছিল আৰু পুনৰ ইয়াত নাথাকিব। তেন্তে ইমানখিনিক কোনে আহি ঘূৰাই লৈ যাব। গাইডটো এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা। গাইড অৰ্থাৎ যি আগলৈ ৰাষ্টা দেখুৱাই যায়। গায়ো থাকে পতিত পাৰন, গাইড। সকলোৰে সংগতি দাতা। গুৰু হৈছেই গতি কৰওঁতা। গুৰুক আগত, ফ’ল’ৱাৰ্চক পিচত ৰখা হয়। ইয়াত এনেকুৱা কথা নাই। ইয়াতটো পিতৃয়ে কয় পুত্ৰ তুমি আগত ব’লা কিয়নো গুণশালাও টো হাইগৰুৰ পিছে পিছে গুৱালা থাকে, নহ’লে গৰু ইফালে-সিফালে গুচি যায়। পিতৃ ও পিছফালে থাকে। আজিকালি ভক্ত সকলে অনুভৱ কৰে- আগত মহাত্মা থাকক। তেখেতৰ আগত যোৱাটো অসম্মান কৰা বুজায়। পিতৃয়ে কয় সন্তান তুমি আগত থাকা। পিতৃ জন তো পিছত থাকি সকলো নজৰ দিব লাগে যাতে কোনেও খাই নেপেলায়। উদাহৰণ আছে নহয়- বাঘো বঘো..... কিন্তু বাঘ নাছিলো। তোমালোকক উদ্দেশ্য কৰিয়ে কোৱা যাই, এই বি.কে. বিলাকে কয় বিনাশ হ’ব, হোৱা নাই। আজিলৈকে কিন্তু হোৱা টো নিশ্চিত। ভৱিষ্যতে মানুহে বুজিব যে সঁচাকৈ এয়া বিনাশৰ সময়। তোমালোকে জানা বিনাশ কিহৰ বাবে? দুনিয়াখনে একো নাজানো বাৰু, মহাভাৰতৰ পাছত কি হ’ল? কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলেও নম্বৰক্ৰমিক পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি গম পোৱা আমাৰ লগত বাবাৰ সহযোগ আছে। তোমালোকে জানা যে বাবা পতিতক পাৰন বনাবলৈ আহিছে। গতিকে সন্তানসকলেও সেৱা আগবঢ়াই উচ্চ পদ প্ৰাপ্তি কৰিব লাগে, পতিতক পাৰন বনাব লাগে। অন্ধৰ লাঠি হ’ব লাগে। ৰাস্তা বৰ্ণনা কৰা হয়, অল্ফ আৰু বে’ৰ। বচ, তাৰ পাছত অধ্যয়ন একেবাৰে সহজ। কল্পবৃক্ষ সন্মুখত আছে। শিৱৰ সৈতে ত্ৰিমূৰ্তি হৈছে এক নম্বৰ। ত্ৰিমূৰ্তি হৈছে প্ৰখ্যাত। পৰমাত্মা শিৱ তাতেটকৈ প্ৰখ্যাত। তেওঁলোক তথাপিও সূক্ষ্ম। তেওঁলোকতকৈ উচ্চ পৰমাত্মা। কিন্তু তেওঁৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল একোৱেই নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলেও প্ৰথমতে নাজানিছিল। দিন-প্ৰতিদিন বুজাই গৈ থকা হৈছে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পালা যে আমি আত্মাসংস্কাৰ আত্মাত ভৰোৱা হয়। সংস্কাৰ আত্মাত প্ৰৱেশ কৰে। ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ আত্মাত থাকে। এই সময়ত ভাল সংস্কাৰ বহুত কম। বাকি নিম্নগামী বেয়া সংস্কাৰ হৈ আছে। এই সময়ত কাৰোৰে ভাল সংস্কাৰ কোৱা নাযায়। যিহেতুকে হয়ে ৰাৱণ ৰজ্য। মায়ীৰী দুনিয়াতো কোনোবা ভাল, কোনোবা বেয়া থাকেই। কোনোবাই পাপ কৰিলে কব যে ইয়াৰ সংস্কাৰ ভাল নহয়। বেয়া সংস্কাৰী সকলে ভাল সংস্কাৰী দেৱতা সকলৰ আগত গৈ তেওঁলোকৰ মহিমা গায়গৈ। ভাৰত একেবাৰে ভাল সংস্কাৰৰ আছিলো। এতিয়া বেয়া সংস্কাৰৰ। মনুষ্যই তাকো গম নাপায়। পিতৃয়ে বুজাইছে যে ওপৰৰ পৰা যি নতুন আত্মা আহে, প্ৰথমে ভাল সংস্কাৰ হয় আৰু পিছলৈ বেয়া হৈ যায়। পুনৰ সেইখিনিয়েই নিশ্চিত ভাবে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ’ব লাগিব। ভাৰতৰ চিত্ৰই সন্মুখত আছে। বেয়া সংস্কাৰী সকলে বহিলৈ দেৱতাৰ বৰ্ণনা কৰে কাৰণ তেওঁলোক দেৱগুণী। এওঁলোক আসুৰি গুণৰ। বুজিও পায় যে বিকাৰলৈ যোৱাটো আসুৰি স্বভাৱ সেইবাবে সন্যাসী সকল পলাই গুচি যায়। তাৰ পিছত ক’ব মই আমোক সন্যাসীৰ ফ’ল’আচ্। কিন্তু সকলোৱেটো ফ’ল’ নকৰে।

তোমালোকে জানা যে দেৱী-দেৱতা সকল প্ৰৱিণ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ আছিলে, তেওঁলোকেই এতিয়া অপ্ৰৱিণ হ’ল। হি পিতৃয়ে বুজাইছে- তোমালোকে পুৰা ৮৪ জন্ম ল’লা। দেৱী দুনিয়া আৰু আসুৰি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা ৰাৱণৰ কাৰণেই ইমান দুঃখ হৈছে। পিতৃয়ে মুখা-মুখিকে বুজাইছে, তোমালোকেই পূজ্য আছিল। এতিয়া পূজাৰী হ’লা। পুনৰ মই আহি পূজ্য বনাওঁহি। পিতৃতো সদায় পূজ্য, ব্ৰহ্মাক এৱাৰ পূজ্য নকয়। এৱাৰ পূজ্য এজন পিতায়ে যি কয় মই তোমালোকক ২১ জন্মৰ কাৰণে পূজ্য বনাওঁহি। ঢেৰ ঢেৰ দেৱী আছে। তোমালোক বহোতে লগহৈ ভাৰতক পাৰন বনাইছ। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত ফাৰ্চক্লাস্ত ন’লেজ্ আছে যে সৃষ্টি চক্ৰৰ কেনেকে ঘূৰে। পিতৃয়েহে আহি সকলো ৰহস্য বুজাই নিজৰ লগত আত্মিক যাত্ৰাত লৈ যায়। তেওঁ হৈছে স্পিৰিচুৱেল ফাডাৰ, আত্মাৰ পিতা। তেওঁৰেই মহিমা গায়- হে’ পতিত পাৰন আহা। বহুত মনুষ্যই বুজে যে আত্মা পতিত হয়। কোনোবাই আকৌ বুজি নাপায়ো। বেয়া বা ভাল সংস্কাৰ আত্মাতে থকে, আত্মায়েই দুখ বহন কৰে।

হেইবাবে পিতাএ বুজাইছে সন্তানসকল তোমালোকে সেৱা কৰা। পাপ আত্মা পুণ্য আত্মা বনোৱা। ভাৰতৰ গায়ন আছে যে ভাৰতৰ নিচিনা পুণ্য আত্মা কোনো নাই। শিৱৰ ওপৰত বলিও ভৰততে যায় কিন্তু অৰ্থ একো বুজি নাপায়। ভাবিছিলে যে আমি শিৱপুৰি মুক্তিদামলৈ গুচি যাম। এনেকুৱা কথা নহয় যে এওঁলোকৰ ছেকেণ্ডতে মুক্তি প্ৰাপ্তি হয়। হয়, যি পাপ কৰি থৈছে তাৰ পৰা মুক্তি পায়। বাকি পুনৰ ঘূৰি চুইট হ'মলৈতো কোনো যাব নোৱাৰে। চুইট হ'ম হৈছে পিতৃ-মতৃৰ ঘৰামনুষ্যইতো একোকে নজানে। আন্ধ বিশ্বাসতেই মাত্ৰ ঈশ্বৰ কৈ থাকে। যদি ঈশ্বৰ এজনেই তেন্তে পিতৃ-মাতৃ বুলি কিয় কৈ থাকে। সেইয়া হৈছে ৰচোতা গতিকৈ মাকে নিশ্চয় থাকিব, নহ'লে ৰচনা কেনেকৈ হ'ব? টুম মাত-পিতা হম বালক তে'ৰে'.....গতিকৈ বালক দৈহিক হ'বই নশিববাই ব্ৰহ্মা মুখ দ্বাৰা তোমালোকক নিজৰ কৰি লয়, এওঁৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰি এডপ্ত কৰেহি। এতিয় তোমালোকে পিতৃৰ দ্বাৰা সন্মুখতে শুনিছাহি। আকৌ ৫০০০ বছৰৰ পাছতহে শুনিবা। এতিয়া তোমালোকে যি লিখিছা সেই সকলোবোৰ খতম হৈ যাব। পুনৰ এই কথাবোৰ কৰহি কোনে? ধৰিলোৱা কোনোবাই তলৰ পৰা কাগজ আদি উলিয়াই, যাৰ পৰা বহি বহি শাস্ত্ৰ বনাই, তথাপি ভক্তি মাৰ্গৰ সকলোৰ সেই শাস্ত্ৰকে উলিয়াব। কোনো নতুন নবনাই। ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি তলৰ পৰা সেইবোৰেই উলাইছে। গীতা, ভাগৱত, মহাভাৰতৰ, ৰামায়ণ আদি তথাপি হেইবোৰেই বনিব। স্বৰ্গত সামগ্ৰীও সেইবোৰেই বনিব লাগিব যি বোৰ কল্পৰ আগতে আছিল। আমি এতিয়া অনুভৱ কৰো স্বৰ্গত গৈ এনেকুৱা এনেকুৱা মহল বনামগৈ।

তোমালোক সন্তান সকলৰ স্থায়ী আনন্দ থাকিব লাগে। আমি গৈ ৰাজকুমাৰ হ'ম গৈ। যদি নিশ্চয় নাথাকে তেতিয়া স্কুলত যেন অবুজনহে বহি আছে। ইয়াতো যদি জ্ঞান শুনি আনক নুবুজাই তেন্তে অবুজন হ'ল না। ৰজাতো বনিবৈ, কিন্তু কোনোবা সূৰ্য্যবংশী হ'ব অথবা চন্দ্ৰবংশী হ'ব। অধ্যয়নত বহুত পাৰ্থক্য আহি যায়। পিতায়ে ভালধৰণে বুজাই থাকে। সন্তান সকলে ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতায়ে আৰু কি কৰিব? বুজাব যে আত্মিক যাত্ৰাত থাকা। আৰু যদি বুজাব নোৱাৰা চিত্ৰৰ দ্বাৰা বুজোৱা। এইতোও দেখা পোৱা যাক বুজোৱা হয় তেওঁ টিখা হৈ যায়। অন্য ধৰ্মীয়সকলো আহে। বাবায়ৈ সাক্ষাত্কাৰো আগতেই কৰাইছিল যে ইব্রাহিম্, বুদ্ধ, খ্ৰাইষ্টও আহিব। এইবোৰ কথা বুজিবলৈ একেবাৰে সহজ। সৃষ্টি চক্ৰ বুজোৱাটো একেবাৰে সহজ। যটল কথা হৈছে বাবাৰ স্মৃতিত থকা। প্ৰৱিণ্ডও হৈ যাব। ডিফিকাল্ট হয় আত্মিক যাত্ৰাত য'ত ভাগৰি যায়। যদি গোতেই দিনটো বাবাৰ স্মৃতিত থাকে তেতিয়া সম্পূৰ্ণ স্থিতিয়ে হৈ যাব। স্কুলত পাছটো তেতিয়া হ'ব যেতিয়া ৰিজাল্ট ওলাব। মূক্ষ্য হৈছে আত্মিক যাত্ৰাৰ কথা। আত্মিক যাত্ৰা, এই শব্দটো বহুত উত্ৰকৃষ্ট। যোগ কৰাতেই মেহনত। হতযোগ শিকাওঁতা বহুত আছে কিন্তু এইয়া হৈছে আত্মিকযোগ। তোমালোকৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰাই মনুষ্যই পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব পাৰে। এই যোগ বাবা আৰু তোমালোক সন্তান সকলে সিকাব পাৰা। বাহিৰত যেতিয়া সকলোৱে শুনিব তেতিয়া কব আমাৰ যোগ থিক আছে আৰু বাকি চব মিথ্যা যোগ। সন্তান সকল বাহিৰলৈওতো যাব লাগিব। এই যোগক কোনেও নজানেই। সেই যোগৰ নাম হৈছে হতযোগ। এইয়া হৈছে ৰাজযোগ। ভগৱানৰ মুখৰ বাণী- মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ, সেই হতযোগ মনুষ্যই শিকায়। এতিয়া ভগৱান কোন? কৃষ্ণইটো যোগৰ দ্বাৰাই ইমানতো পদ পাইছে। ভগৱানটো উচ্ছতকৈও উচ্চ নিৰাকাৰ। বীজ আৰু বৃক্ষৰ জ্ঞান বহুত সহজ। বাকি স্মৃতিতহে থাকিব নোৱাৰে। কল্পবৃক্ষ আদিৰ বহস্য কাৰোবাক বুজোৱাতো বহুত সহজ। সন্তান সকলে বহুত ভালকৈ বুজাই বাকী যোগতহে মেহনত। ঘনে ঘনে এজন দুজনক সাৱধান কৰি থকাটোও পৰম শুভাগ্য। বুজিও পাই যে সহয হই যদিও কঠিনো। বহুত ফে'ইল হৈ যায় সেই কাৰণে কয় মোক যোগত বহাওক, মোৰ শান্তি ভাল লাগে। শান্তিৰ নাম শুনিছে নহয়। কোনোৱে কই দৃষ্টিৰ দ্বাৰা মই শান্তিৰ প্ৰাপ্তি কৰো। এইটোও মিছা। আধা ঘণ্টা যোগত বহি গুছি গ'ল এইয়া কোনো শান্তি নহয়, এয়া ক্ষণিকিয়া। শান্তি তেতিয়া প্ৰাপ্তি হ'ব যেতিয়া গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি প্ৰৱিণ্ড হৈ আত্মিক যাত্ৰাত থাকিব। অফিচত বহি, ঘৰত বহি যাত্ৰা কৰি থাকক। যি অৱস্থা পিছলৈ আহিব। বহি বহি সাক্ষাত্কাৰ কৰি থাকিব। পিতৃ আৰু অধিকাৰৰ স্মৃতি আহি থাকিব। বৈকুণ্ঠ দেখি থাকিব। বচ্, এতিয়া আমি এই প্ৰালন্ধ কৰিম। পিছলৈ বহুত সাক্ষাত্কাৰ হ'ব, অনুতাপো হ'ব। যেতিয়া দেখিব আমোক আমোক এনেকুৱা হ'ব গৈ আৰু মই কি হ'ম গৈ। শান্তিও বহুত খাব। পিতায়ে ক'ব মইতো বুজাইছিলো তুমি নুবোজিলা। বিনা প্ৰমাণত কোনেও শান্তি পাব নোৱাৰে। সাক্ষাত্কাৰ কৰাইহে শান্তি প্ৰদান কৰে। সন্তান সকলক ভালকৈ বুজোৱা হৈছে। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে কল্পই কল্পই এনেকুৱা ঢিলা পুৰুষাৰ্থ হৈ থাকিব। এতিয়া তুমি বুজিব পাৰা আমাকে উচ্চ পদ পাব, সেৱাৰ বহুত আগ্ৰহ আছে। কোনোবা আহিলেই ৰাস্তা দেখুৱাব। ইমান আনন্দত থাকে। ডুবি থকা জনক পাৰ কৰাব লাগে। যি সঁতোৰিৰ জানে তেওঁ লগে লগে জপিয়ায় দিয়ে, গায়- নাইয়া মে'ৰে' পাৰ লগা দে'। পিতাই আমাক শুদ্ধ ৰাস্তা দিছে। আমি আদেশ পাইছোঁ যদি কোনোবা আহে তেখেতক তেওঁ লক্ষ্য ক'ব লাগে। বাকী এই শাস্ত্ৰ আদি ভক্তিৰ সামগ্ৰী। পতিত-পাৱন পিতা এজনেই যি গীতাৰ জ্ঞান শুনায়। শ্ৰী-শ্ৰী ১০৮ এইয়া বুদ্ধ অৰ্থাৎ শিৱ নিৰাকাৰৰ মালা। নিৰাকাৰে আহি পঢ়াইহি। এয়া কোনো শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান নহয়। আমাকতো পিতায়ে জ্ঞান শুনাই। মহিমাও পিতাৰহে। জ্ঞানৰ সাগৰ তেওঁৰেই। এনেকে বুজাব লাগে যাতে মাজত কোনেও কথা ক'ব নোৱাৰে। আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা শিকোঁ। সকলোৰে সংগতি দাতা সেইজন পিতা। ইয়াৰ ওপৰত জোৰ দিব লাগে। বুজি নেপালে এৰি দিয়া। কৈ দিয়া তুমি দেৱতা ধৰ্মৰ নহয়। এই ৰাস্তা এৰি দিয়া। কিন্তু বুজাবলৈ সাহস লাগিব। সন্যাসীও কোনোবা কোনোবা আহিয়ায়। আগলৈ বুদ্ধি পাবগৈ। কুস্তমেলাত কতযে জ্ঞান কৰিবলৈ আহে। দিন-প্ৰতিদিন ভক্তিও তমোপ্ৰধান হৈ গৈ আছে। ইয়াক ফল অফ পাম্প কোৱা হয়। ইও এটা খেল, য'ত দেখুওৱা হয় দুনিয়া কেনেকৈ বিনাশ হ'ব। এতিয়া ইয়াৰে পাম্প। তোমালোক সন্তান সকলৰ সদাই নিচা থাকিব লাগে যে বাবাই আমাক পঢ়াই। বাবাই আমাক সুখ ধামৰ ৰাস্তা দেখুৱায়। যদি আমি আনক ৰাস্তা নেদেখোঁৱাও তেন্তে সন্তান কেনেকৈ ক'ব। বিপৰীত চলনৰ দ্বাৰা ইজ্জৎ হেৰুৱাই পেলায়। বহুত সন্তানে বুজি পাই যে আমি পাপ কৰি আছো, কিন্তু বাবাই জানো গম পায়। আৰে ভক্তি মাৰ্গতো মই সকলো গম পাওঁ তেতিয়াইতো তোমালোকে ফল পোৱা। পিতৃৰতো দয়া ওপজে – সন্তানে এতিয়াও লুকুৱাই ভুল কৰি থাকে। বুজি নাপায়। আচ্ছা;

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য সাৰ:

- ১) আত্মিক যাত্ৰাত থাকিবলৈ ইজনে সিজনক সাৱধান কৰি থাকিব লাগে। সম্পূৰ্ণ আৱস্থালৈ যাবলৈ গোটেই দিনটো স্মৃতিত থাকিবলৈ মেহনত কৰিব লাগে।
- ২) কোনো ওলোট চলনত চলিব নালাগে। সকলোকে সুখ ধামৰ ৰাস্তা বটাব লাগে। সেৱাৰ চখ ৰাখিব লাগে।

বৰদান:- দেহ-অহংকাৰ বা অভিমানৰ সূক্ষ্ম অংশৰো ত্যাগ কৰা জনেই আকাৰি তথা নিৰাকাৰি ভৱ।

বহুতৰ মোটা ৰূপে দেহৰ অহংকাৰ বা অভিমান নাই কিন্তু দেহৰ সম্বন্ধৰ লগত নিজৰ বিশেষ সংস্কাৰ আছে, বিশেষ বুদ্ধি আছে, বিশেষ কলা আছে কোনো বিশেষ শক্তি আছে- তাৰ অভিমান অৰ্থাত অহংকাৰ, নিচা, - এইবোৰেই সূক্ষ্ম দেহ-অভিমান। গতিকে এই অভিমানে কেতিয়াও আকাৰি ফৰিস্তা বা নিৰাকাৰি হ'বলৈ নিদিব, সেই কাৰণে ইয়াৰ অংশ মাত্ৰৰো ত্যাগ কৰিলে সহজেই আকাৰি তথা নিৰাকাৰি হ'ব পাৰিব।

শ্লোগান: সময়ত সহযোগী হোৱা তেতিয়া পদমণ্ডপৰ ৰিটাৰ্ণ পাই যাবা।